

JULIA BURGERS-DROST

Thuis in Het Poorthuis

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Een voorjaarsstorm teistert huis en hof, maar binnen is het meer dan gezellig. Elf uur in de ochtend, en nog is het licht dat van buiten komt onvoldoende om de krant te lezen.

Ze zitten tegenover elkaar, moeder en dochter. Elk aan een korte kant van de grote eetkamertafel. Beiden hebben een gedeelte van het dagblad voor zich. Af en toe leest een van beiden iets voor dat treft.

Ingrid pakt op de tast haar koffiekop en neemt een slok. Ze zet het kopje met een smak terug op het schoteltje. 'Leeg!' grinnikt ze.

Haar moeder, Marja, staat op. 'Je moet ook met áándacht drinken!'

vindt ze en loopt vervolgens naar de keuken om de koffiepot te halen. Ze geniet van de aanwezigheid van Ingrid. Even een pauze tussen haar werkperiodes. Altijd is ze bezig, deze dochter van hen!

Met alle energie waarover ze beschikt heeft ze een project helpen opzetten. Kinderen die thuis verwaarloosd worden, opsporen en volgens de regels van de wet actie ondernemen. Dat was de inzet. Met behulp van de schoolartsendienst en leerkrachten werden de gevallen

gevonden en vaak werd er veel leed aangetroffen, dat niet naar buiten kwam.

En nu is het een kwestie van werkzoeken. Ach, hun Ingrid lukt het wel. Marja zet de pot die nog halfvol met koffie is, midden op de tafel zodat beiden erbij kunnen. Ernaast een schoteltje met ronde biscuitjes. ‘Gezellig, hè mam!’ zegt Ingrid.

Haar moeder knikt en neemt het beeld van haar dochter in zich op. Het licht uit de tiffanylamp boven de tafel doet het asblonde haar oplichten. Ingrids gezichtsmimiek heeft haar altijd al geïntrigeerd. Je kunt haar gedachten namelijk van haar gezicht aflezen. Grappig is dat. Haar huid is blank, in de zomer is haar gezicht bezaaid met kleine sproetjes.

‘Moet je horen, mam... een man valt een vrouw lastig nadat hij eerst had aangebeld. Weet je wat zij te horen kreeg? Ze had de voordeur niet open moeten doen... nou jij weer. En dit...’

Marja vouwt het krantengedeelte dat ze uit heeft, keurig op. Precies op de vouw. Zodat het een ongelezen exemplaar lijkt. Haar man, Ruud, heeft een ontzettende hekel aan kranten die niet goed op volgorde liggen óf zwaar verkreukeld zijn.

De wind rukt aan de bomen, slaat onbarmhartig tegen de blinde muur van het huis. Dor en droog blad wordt opgejaagd naar de andere kant van de tuin.

Ingrid huivert. ‘Ik ben blij dat ik er vandaag niet uit hoef, mam. Mag ik jouw gedeelte?’

Haar moeder luistert niet, één vinger glijdt over de advertentiepagina. ‘Moet je horen... Ingrid. Dit is net iets voor jou. Luister: Gevraagd: Een tijdelijke kracht die onze zwangere directrice voor enkele maanden kan vervangen. Wie zijn wij? Een opvangtehuis op christelijke grondslag voor kinderen die al dan niet uit de ouderlijke macht ontzet zijn. Jouw taak zal voor een deel administratief zijn, maar het hoofdbestanddeel van het werk is toch het geven van leiding aan het personeel. Natuurlijk zijn er nog meer taken die bij een eventuele sollicitatie aan de orde zullen komen.

Wat zijn onze eisen?’

Ingrid belet haar moeder verder te lezen. ‘Wacht even, mam! Het is een tijdelijke baan... daar ben ik niet naar op zoek!’

Marja laat de krant zakken. ‘Meid, wat zou dat? Je bent bezig, of zoals je broer zegt: je bent van de straat! En weet je wat aardig is? Het tehuis staat vlak bij de bejaardenwoning

van opa en oma Van Limmen! Ik denk dat we het zelfs weleens gezien hebben! Ja, het komt bovendien!

Marja kijkt over haar leesbriljetje heen naar de andere kant van de tafel.

‘Daar was een of ander fraai gebouw dat door welgestelde mensen is gerenoveerd. Jawel... erachter stond een boerderij die er later bij is getrokken. Een kinderboerderij met allerlei mogelijkheden. Oma had het er met haar buurvrouw vaak over, omdat diens kleindochter daar werkte. Wat zeg ik, als ik me niet vergis, had die kleindochter daar de leiding!’

Ingrid rimpelt haar voorhoofd. Het begint al aantrekkelijker te worden, ziet haar moeder. ‘Niet dat ik je weg wil hebben! Ik vind het juist gezellig jou een tijd onder ons dak terug te hebben. Maar zeg zelf: dit klinkt best aardig! Zal ik verder lezen?’

Ingrid weet dat ze waarschijnlijk niet aan alle eisen qua opleiding voldoet. Maar: ze heeft in de loop van de tijd zoveel cursussen gedaan, zoveel kennis vergaard én ervaring, dat ze een sollicitatie best zou aandurven. Haar zus Emilie, kortweg Millie genoemd, heeft vanaf dat Ingrid van de havo afkwam, getetterd dat Ingrid een degelijke opleiding van enkele jaren

moest gaan volgen. ‘Zo kom jij nergens!’

Het tegendeel is gebleken. Door haar uitstraling passeerde Ingrid meerdere malen andere sollicitanten. Ze moet toegeven dat die functie eigenlijk zo raar nog niet is. ‘Al moet ik op mijn tenen lopen, mam, dan is dat nog geen ramp. De omgeving is mooi, de lente komt eraan!’ Moeder en dochter kijken elkaar opgewonden aan.

‘En dicht in de buurt van opa en oma, dat is ook leuk. Weet je wat ik doe? Ik bel op om een afspraak te maken. Zodat ik kan zien waar ik eventueel terecht zal komen. Mijn getuigschriften gaan mee. Terwijl ik mijn best doe die baan te krijgen, ga jij lekker koffieleuten bij opa en oma! Dan maken we er een leuke dag van!’

Marja knikt nadenkend. Ze scheurt – uiteraard voorzichtig – de advertentie uit de krant. ‘Dat is zeker een leuk idee. Misschien wil oma wel even het dorp in, dat kunnen we na afloop samen doen. Drink je koffie op en bel, lieverd! Ik heb er een goed gevoel over!’

In het Poorthuis zit Anouk Tigchelaar achter haar bureau. Ze is een en al somberheid. Ze duwt haar stoel wat achteruit teneinde méér

ruimte voor haar groeiende buik te krijgen.

De letters op de monitor voor haar dansen over het scherm. Het begint allemaal te veel te worden. Iedereen heeft goed praten: haar ouders, Lucas, haar man... soms denkt ze wel eens dat niemand er een idee van heeft wat er dagelijks op haar afkomt. Zoveel dingen die ze zelf moet opknappen. Ook al mag ze wat personeel betreft niet klagen. Het is volgens Lucas een kwestie van delegeren. Ja ja, weer zoiets! Meestal heeft ze zelf iets opgeknapt, nog voor ze de kans zou hebben gehad het een ander te vragen.

Eigenlijk zou ze zo dolgraag meer tijd aan de kinderen willen besteden. Want die hebben haar hart. Het komt er zelden van. Wekelijks roept ze het personeel dat 'over de kinderen gaat', bij elkaar. Ze wil er zeker van zijn dat er voor de kinderen gedaan wordt wat mogelijk is en als het kan nog meer. Tijd, iedereen moet de tijd nemen voor elk kind apart. Ze moeten weten dat ze veilig zijn en zich met een gerust hart aan de leiding kunnen hechten. Helaas is dat voor sommige gevallen onmogelijk en is er veel psychologisch inzicht nodig om schade te voorkomen. Haar plan om het contact tussen de dorpsbewoners en het Poorthuis te active-

ren en aan te halen, is gelukt.

De tehuiskinderen doen actief mee aan de plaatselijke activiteiten en ook worden ze op verjaardagen gevraagd. Er zijn vrijwilligsters opgedoken die, om maar wat te noemen, behulpzaam zijn bij het onderhoud van het kledingbestand en bij topdrukte bijspringen. Feit is dat de kinderloze oprichters, Beatrijs en Hendrik van Dinkel, financieel de zwaarste last dragen. Het ontstaan en renoveren van het huis was hun idee. Zo langzamerhand zijn de dorpsbewoners hen als weldoeners gaan zien, het goede voorbeeld.

Anouk veegt langs haar ogen en voelt in haar buik de voetjes van de baby trappelen. ‘Zo, ben je weer wakker, rakkertje? Je bent net een draaitol, jij!’

Ze kijkt naar buiten. De bomen zwiepen heen en weer en het is oppassen voor vallende takken. Nog even, dan wordt het lente. Overal schieten de bollen uit de grond. Sneeuwkllokjes, die waren vroeg van ‘t jaar. En ze heeft onder de bomen ook krokussen ontdekt. Straks de narcissen. Zomer of winter, het park rond het huis is altijd prachtig.

De bel van de telefoon doet haar opschrikken.

‘U spreekt met de directrice van het Poorthuis. Met mevrouw Tigchelaar.’

De stem aan de andere kant van de lijn klinkt jong en licht. ‘Met Ingrid van Limmen. Ik bel naar aanleiding van uw de advertentie in de krant. U zoekt een vervangster en ik geloof dat ik me in die functie wel zou kunnen vinden!’

Anouk haalt diep adem. Zo, zich kan vinden. Dat klinkt tamelijk zelfbewust. Maar wat wil ze? Een of andere weke tante?

‘En u belt om inlichtingen?’

Ingrid bevestigt dit. Ze heeft het meeluis-terknopje aangezet zodat ze straks voor haar moeder niet alles hoeft te herhalen.

‘Het is namelijk zo, dat mijn grootouders naast die van u in het dorp wonen. In een aanleunwoning. Ik wil een bezoek aan hen graag combineren met een kijkje in het Poorthuis, voor ik tot solliciteren overga.’

Anouk is er stil van, wat een doorzettertje. Maar waarom niet?

‘Hebt u de eisen die we stellen goed gelezen? Wat betreft uw kerkelijke...’ Ingrid valt haar in de rede. ‘Dat punt zit wel goed. Er zijn andere dingen die ik liever mondeling uitleg dan per brief. Zou ik een afspraak met u kun-

nen maken? Ik heb net mijn aandeel in een project beëindigd, dus ik zou á la minute kunnen komen!’

Anouk hapt naar adem en legt een hand op haar buik die gespannen aanvoelt.

‘U bent een doortastend type! Laten we een afspraak maken. Moment, mijn agenda is barstens vol...’

Marja steekt een duim op. ‘Goed zo!’ fluistert ze.

Ingrid knikt.

‘Waarom niet, morgenochtend, dat schikt best wel. Het is een kwestie van schuiven, maar dat ben ik gewend! Zegt u maar hoe laat!’ Even later is de afspraak een feit.

‘Yesss!’ lacht Ingrid, nadat de verbinding is verbroken. ‘Je had gelijk, mam! Het is vast een baan die me ligt!’

’s Avonds treft Ingrid de nodige voorbereidingen. Ze wast het haar, gaat uitgebreid in bad en verwent zichzelf met een maskertje. Als ze in bed kruipt, heeft ze een goed gevoel over de dag van morgen.

Jammer dat moeder en dochter de auto niet mee kunnen krijgen, Ruud Tigchelaar is vertegenwoordiger en gaat dagelijks vroeg van huis.